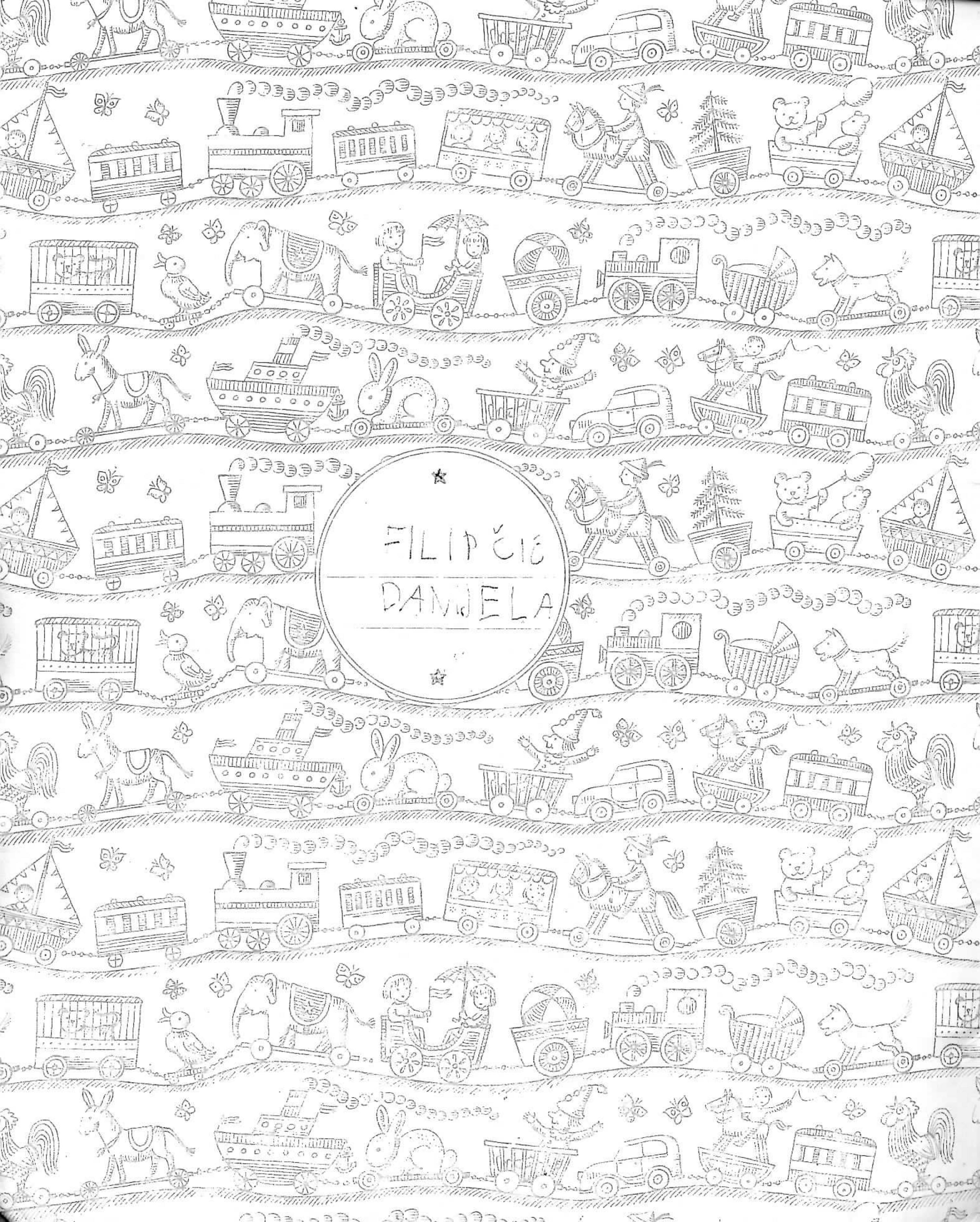
BRAĆA GRIMM

Sretni Ivica

FILIPČIĆ
DANIJELA

BRAĆA GRIMM

Sretni Ivica

JUGOREKLAM — LJUBLJANA

Sedam dugih godina služio je Ivica svoga gospodara, a kad mu je rok istekao, reče:

— Gospodaru, ugovoreni rok je istekao i ja bih se želio vratiti svojoj majci. Isplati me pa da krenem kući.

— Služio si mi vjerno i pošteno, — reče gospodar — pa kakva ti je služba bila, takva neka ti bude i nagrada! — I dade mu grumen čistog zlata velik kao Ivičina glava.

Ivica zaveza grumen u jedan rubac, rubac nataknu na štap, a štap prebaci

preko ramena, te veselo pjevušeći krenu svojoj kući. Putujući tako s noge na nogu, sretne jahača.

— Eh, — pomisli Ivica na glas, — što ti je lijepo putovati ovako na konju! Niti se saplićeš o kamenje, niti dereš obuću, a brzo stigneš kamo si naumio.

Čuvši ove riječi, jahač zaustavi konja i upita:

— Pa što onda putuješ pješice?

— Zato što moram. Nosim kući ovaj grumen. Doduše, od suhog je zlata, ali me je pošteno namučio, a i rame mi je nažuljao svojom težinom, te glave ne mogu dignuti od njega!

— Kad je tako, mijenjajmo se, predloži mu jahač. — Ja tebi dorata, a ti meni taj grumen!

— Od srca rado, pristajem, samo da znaš, pošteno će ti nažuljati rame dok ga odneseš svojoj kući!

— Jahač brže bolje sjaha s konja, pomože Ivici da se vine u sedlo, tutnu mu uzde u ruke i reče:

— Ako zaželiš da požuri, vikni samo „i-jo", — pa dohvati grumen zlata, prebaci ga preko ramena i žurno se udalji.

Ivica je neko vrijeme lagano jahao sretan i zadovoljan. Onda se odjednom prisjeti da bi mogao krenuti malo življe, kako bi što prije stigao svojoj kući te povika „i-jo"! Istog časa dorat poletje galopom i prije nego što se Ivica snašao već je ležao u jarku kraj ceste, gledajući za svojim konjem. Sigurno bi mu pobjegao, da ga nije zaustavio jedan seljak, koji mu je dolazio u susret goneći pred so-

bom kravu. Kad se uvjerio da su mu sve kosti ostale čitave, Ivica ustade i ljutit zbog svoje nezgode reče seljaku:

— Umalo nisam vrat slomio! Više neću uzjahati ovu ragu! Koliko je ljepše imati ovakvu kravu kao što je tvoja, za kojom se može spokojno hodati i koja svakoga dana daje mlijeka, vrhnja i sira. Eh, da je meni takva krava!

— Pa, nasmija se seljak, ako ti je baš toliko zapela za oko, hajde da se mijenjamo! Ja tebi kravu, a ti meni tog dorata!

— Ivica jedva dočeka ovu ponudu.

Seljak mu predade uže kojim bijaše vezana krava, a onda uzjaha dorata i za tren oka nestade u oblaku prašine. Ivica potjera ispred sebe kravu razmišljajući o svojoj uspjeloj zamjeni: ,,Dok je kruha, a njega valjda nikada neće nedostajati, moći ću ga, kad god zaželim, jesti s vrhnjem, sirom, a kad ožednim pomust ću kravu i napiti se mlijeka do mile volje!"

Stigavši do jedne gostionice Ivica zastade da se malo odmori. Onako gladan pojede sve što je imao u torbi, pa to zali čašom piva koje je kupio posljednjim novčićem i tako okrijepljen krenu dalje

goneći pred sobom svoju kravu. Vrućina je sve više osvajala, a ravnica se otegla u nedogled. Nigdje hlada, pa se Ivici ubrzo stade lijepiti jezik za nepce od silne žedi. — „Ništa lakše nego tomu doskočiti", pomisli Ivica. „Valja samo pomusti kravu i eto mlijeka koliko ti srce želi!" Tako govoreći on priveza kravu za nekakvu ogradu. Kako pri sebi nije imao vjedricu podmetne svoju kapu i stade musti kravu. Ali ma koliko se trudio, ne pođe mu za rukom iscijediti ni kap mlijeka. Kravi napokon ovo dojadi, pa udari Ivicu stražnjom nogom tako da se otkotrljao u ja-

rak kraj ceste, gdje je i ostao kukajući. Na sreću, ubrzo naiđe neki čovjek koji je na uzici gonio odojka. On pomogne Ivici da izađe iz jarka, dade mu malo vode, saslušа što ga je zadesilo pa reče:

— Pa dobro si i prošao, zar ne vidiš da je to stara krava koja je već odavno prestala davati mlijeko, te je još samo za vuču i za klanje!

— Joj, joj, joj, — počeša se Ivica iza uha, tko bi to rekao! — Ali ona nije baš mršava i kad bih je zaklao, bilo bi tu dosta mesa! Samo što ja ne volim govedinu! Čini mi se da nije dovoljno sočna. Ali da mi je ovakav odojak! Strašno volim odojke na ražnju.

— Pa, — našali se seljak — ako želiš hajde da se zamijenimo! Ja tebi odojka, a ti meni kravu.

— O, naprosto ne znam kako bih ti zahvalio na tolikoj dobroti, — uzvikne Ivica predajući seljaku uže kojim je bila privezana krava i veselo potjera pred sobom odojka. Razmišljao je o svojoj sreći koja mu je dosad uvijek pomagala da se u pravi čas izvuče iz svake neprilike. Ubrzo ga sustiže jedan momčić s lijepom bijelom guskom pod rukom. Pozdraviše se i krenuše zajedno dalje. Ivica odmah požuri da mu se pohvali kako je sretne ruke, kako je uspješno obavio dotadašnje zamjene, i usput ga upita kuda će s tom guskom.

— Nosim je na sajam prodati, odgovori lukavo momčić. — Podigni je samo pa da vidiš koliko je teška, — nastavi

pružajući gusku Ivici da joj ocijeni težinu. — A nije ni čudo kad sam je šopao osam tjedana, dok se nije ovako udebljala! Onom koji zagrize u tu pečenku, mast će, bogme, teći niz bradu.

— Da, — priznade Ivica odvagnuvši gusku jednom rukom, poteška je, ali ni moj odojak nije za bacanje!

Sada se momčić stade ogledavati na sve strane, vrteći zabrinuto glavom, pa povjerljivo reče Ivici:

— Slušaj me pažljivo. Sve mi se čini da nešto nije u redu sa tim tvojim odojkom! U selu kroz koje sam upravo prošao, čuo sam da je netko ukrao upravo ovakvog odojka. Ljudi su već krenuli u

potjeru za tatom i ako te uhvate, nećeš dobro proći!

Kad je to čuo Ivica grdno se prepadne:

— Teško meni, što ću sad? Pomozi mi! Ti poznaješ ovaj kraj pa te neće uhvatiti. Hajde da se mijenjamo! Evo ti odojka, a ti meni daj gusku!

— Iako je ova zamjena dosta opasna za mene, ipak ću se žrtvovati da bih te spasio! — reče momčić, pretvarajući se da to čini teška srca, pa uze odojka i brzo zamače u obližnje grmlje.

Ivica, kome je težak kamen pao sa srca, krenu dalje sa guskom ispod pazuha, oslobođen teških briga i straha.

— Ako dobro razmislim, opet sam dobro prošao, — govorio je tako sam sa sobom. — Pored divne pečenice, imat ću toliko guščje masti da ću se nekoliko mjeseci nasladivati. Pored toga ostaje mi još i ovo meko, bijelo perje koje ću darovati majci da si napravi toplo i meko uzglavlje! Eh, što li će se obradovati! Baš sam sretan! Nosim kući i pečenje, i mast, i perje!

Prolazeći kroz posljednje selo na putu k svom domu, naiđe na čovjeka koji oštri noževe. Ovaj je veselo okretao tocilo, i pjevušio:

— Dok mi se tocilo veselo okreće,
novac mi sam u džep ulijeće!

Ivica zastade i radoznalo upita:

— Rekao bih, da vam posao ide dosta dobro, kad ste tako veseli!

— Da, — odgovori brusač noževa, — to je obrt koji vrijedi zlata! A gdje si kupio tu lijepu gusku, mladiću?

— Nisam je kupio, već sam je mijenjao za odojka.

— A odojka?

— Odojka sam dobio za kravu.

— A kravu?

— Kravu sam dobio za konja.

— A konja?

— Konja sam dobio za grumen zlata, velik kao moja glava.

— A grumen zlata?

— E, zlato sam dobio kao nagradu za sedmogodišnju vjernu službu.

— E baš si sretan, Ivice, povika brusač zadivljeno. — Još samo kad bi mogao naučiti kako će ti novac sam ulijetati u džep, ne bi imao više što poželjeti!

— A zar bih ja to mogao naučiti? — radoznalo upita lakovjerni Ivica.

— Ništa jednostavnije od toga! Treba samo da postaneš brusač noževa! A da bi to postao, treba ti samo jedno tocilo. Ja baš imam pri ruci jedno. Evo da se mijenjamo. Ja tebi tocilo, a ti meni gusku. Pristaješ li? — Još me pitaš, — uzviknu Ivica sav sretan,—pa ja ću postati najsretniji čovjek na svijetu! Kad god se mašim džepa, uvijek ću naći novaca! Zašto da oklijevam?... I on pruži brusaču noževa svoju gusku, a uze napuklo tocilo. — Pored toga, — reče brusač, — podižući sa zemlje običan kamen — dat ću ti još i ovaj veliki kamen, na kojem ćeš moći izravnavati stare, iskrivljene čavle! Ponesi ga i pazi dobro da ti ga tko ne ukrade. Ivica uprti tocilo pod pazuho i vesela srca krenu dalje dok su mu oči blistale od silne sreće.

— Mora da sam zaista rođen pod sretnom zvijezdom, — uzviknu punim glasom, — kada mi sve tako divno polazi za rukom!

Kako je već od ranog jutra bio na nogama, Ivica je sve više malaksavao od umora. Osim toga, kako je već pojeo sve što je imao, bio je strahovito gladan. A već je prevalilo podne i sunce je dobro upeklo. Sve sporije i sa sve više napora koračao je Ivica prašnom cestom, zastajkujući svaki čas da malo predahne. Ubrzo je morao baciti kamen za ispravljanje čavala, te je nastavio put noseći samo veliko tocilo. Najzad se zaustavio kraj jednog bunara da malo otpočine i da se osvježi gutljajem hladne vode.

Nakon što je tocilo pažljivo položio

na kamenu ogradu bunara on izvuče kablić i tek što se naže da ga prinese ustima, gurnu tocilo koje se omače i sa pljuskom pade u bunar.

Ivica ga isprati pogledom i za trenutak ostade zbunjen, a onda naglo poskoči od sreće i veselo zapjeva, zadovoljan što se oslobodio teškog tereta, koji mu je samo smetao.

— Nema sretnijeg bića od mene pod suncem nebeskim, — uskliknu radosno, pa laka srca i praznih ruku potrča u susret roditeljskom domu. Tamo ga je na kraju njegovog rodnog sela, među krošnjama starih lipa, čekala mati, sretna što joj se sin vraća.

I, na kraju, mislite li da je Ivica uistinu bio tako mudar i sretne ruke kako se to njemu činilo?

Prepričao: SLOBODAN LAZIĆ

GRIMMOVE BAJKE

1. Crvenkapica
2. Snjeguljica
3. Ivica i Marica
4. Pepeljuga
5. Vuk i 7 kozlića
6. Palčić
7. Mačak u čizmama
8. Trnoružica
9. Gradski muzikanti
10. Sretni Ivica
11. Kralj žaba
12. Čarobni stolić

Izdavačko preduzeće »JUGOREKLAM« - Ljubljana
Za izdavača: Hinko Urbanc

Oslobođeno plaćanja poreza na promet na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za prosvetu i kulturu SR Slovenije br. 421-1/73 od 14. VI 1973.

Štampa: »NOVI DANI« — Beograd 1979